

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Mgr. Ing. Petra Hýsková**, insolvenční správkyň dlužníka HEAVY MACHINERY SERVICES a.s., se sídlem Tyršova 1835/13, Praha 2, zastoupena Mgr. Jiřím Kuklíkem, advokátem se sídlem Tyršova 1835/13, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 2. 2025, č. j. 51 A 27/2024-32,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 2. 2025, č. j. 51 A 27/2024-32, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 17. 6. 2024, č. j. KUJCK 74798/2024, a usnesení Městského úřadu Třeboň ze dne 8. 3. 2024, č. j. METR 3967/2024 ZaPa, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 19 870 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce, Mgr. Jiřího Kuklíka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobkyně jakožto insolvenční správce se prostřednictvím žádosti ze dne 22. 1. 2024 domáhala u Městského úřadu Třeboň, odboru dopravy, zápisu změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel. Svou žádost odůvodnila tím, že dne 27. 12. 2019 byla mezi ní a společností Traťová strojní společnost, a.s., se sídlem Musílkova 257/48, Praha 5 (dále též „nabyvatelka“), uzavřena smlouva o prodeji závodu a vybraného majetku, na jejímž základě došlo s účinností od 1. 6. 2020 k prodeji obchodního závodu dlužníka. Součástí převáděného obchodního závodu byla rovněž veškerá vozidla dlužníka, mimo jiné také silniční vozidlo tovární značky LIAZ, registrační značky 2AP1240, s nejvyšší povolenou hmotností 16 t. Jedná se o silniční vozidlo se dvěma nápravami a s datem první registrace dne 26. 10. 1992. Nabyvatelka k datu podání žádosti žalobkyně nezajistila přepis tohoto silničního vozidla v registru silničních vozidel, a to i přesto, že u ostatních vozidel, která byla součástí převáděného obchodního závodu, změnu již zaregistrovala, když byla ze strany žalobkyně opakovaně vybavena za tímto účelem vystavenou plnou mocí. Tento stav podle žádosti způsoboval dlužníku potíže, neboť mu byla správcem daně vyměřena silniční daň za období, kdy dlužník již prokazatelně nebyl vlastníkem daného silničního vozidla. Žalobkyně tedy požadovala, aby údaje dlužníka byly z registru silničních vozidel vymazány a současně aby jako vlastník a provozovatel silničního vozidla byla zapsána nabyvatelka. Žalobkyně k prokázání svých tvrzení přiložila k žádosti smlouvu o prodeji závodu a vybraného majetku a předávací protokol. Přitom zdůraznila, že silniční vozidlo ani k němu náležící dokumenty již nejsou v dispozici dlužníka, a proto žalobkyně není objektivně schopna zajistit realizaci evidenční kontroly silničního vozidla.

[2] Správní orgán I. stupně přípisem ze dne 5. 2. 2024, č. j. METR 2159/2024 ZaPa, vyrozuměl nabyvatelku o podané žádosti a současně ji vyzval, aby ve lhůtě 10 dnů od doručení výzvy předložila protokol o evidenční kontrole silničního vozidla, který není starší než 1 rok, tzv. zelenou kartu vydanou podle zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), v tehdejší znění, technický průkaz č. UAK904653 a osvědčení o registraci vozidla č. UAF760853 a rovněž aby se k podané žádosti vyjádřila.

[3] V reakci na uvedenou výzvu nabyvatelka svým podáním ze dne 16. 2. 2024 sdělila, že skutečně uzavřela s žalobkyní jakožto insolvenční správce smlouvu o prodeji závodu a vybraného majetku dlužníka, jejímž předmětem měla být mimo jiné i koupě výše specifikovaného silničního vozidla LIAZ. Nabyvatelka ovšem poukázala na to, že nikdy nedošlo k předání daného silničního vozidla ani dokladů k jeho užívání, neboť vozidlo se nacházelo v areálu v Českých Velenicích, kam jí nikdy nebyl umožněn vstup. Výzvě správního orgánu I. stupně tudíž dle svého vyjádření nemohla vyhovět, neboť požadované doklady nikdy neměla k dispozici.

[4] Ve svém následném podání ze dne 22. 2. 2024 žalobkyně označila za nesporné, že na základě smlouvy o prodeji závodu a vybraného majetku došlo s účinností od 1. 6. 2020 k prodeji obchodního závodu dlužníka nabyvatelce, a tento závod jí byl jako celek předán

pokračování

dne 27. 5. 2020, což bylo stvrzeno písemným předávacím protokolem. Vlastníkem daného silničního vozidla je tedy od 1. 6. 2020 nabyvatelka, nikoliv dlužník. Pokud tedy po více než třech letech od převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu nabyvatelka namítá, že jí dílčí součást obchodního závodu nebyla předána, pak je nutné uzavřít, že jednala v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* a nedbala svých práv. Nabyvatelce bylo opakovaně nabízeno poskytnutí součinnosti za účelem dosažení zápisu změny vlastnického práva v registru silničních vozidel. Tuto snahu však nabyvatelka nijak nereflektovala. Dle žalobkyně je odůvodněn závěr, aby byl zápis v registru silničních vozidel uveden do souladu se skutečným stavem, a to buď tím, že jako vlastník a provozovatel silničního vozidla bude uvedena nabyvatelka, nebo budou z registru silničních vozidel alespoň vymazány údaje dlužníka, neboť jejich nesprávná evidence dlužníka prokazatelně poškozuje. Žalobkyně v této souvislosti rovněž poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 254/2016-33 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[5] Městský úřad Třeboň usnesením ze dne 8. 3. 2024, č. j. METR 3967/2024 ZaPa, s odkazem na § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), řízení o žádosti žalobkyně zastavil. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že dle § 10 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, v relevantním znění (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel“), bylo zápis změny vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla v registru silničních vozidel možné provést pouze v případě, že evidenční kontrola byla u silničního vozidla provedena nejdéle 1 rok před podáním žádosti. Ani jedna ze stran nepředložila podle správního orgánu I. stupně jakýkoliv dokument, ze kterého by bylo možné dovodit, že uvedená zákonná podmínka týkající se evidenční kontroly byla naplněna. Jelikož nebyly splněny stanovené zákonné podmínky, přičemž „*v určené lhůtě nebyly odstraněny podstatné vady žádosti*“, správní orgán řízení zastavil.

[6] Proti tomuto usnesení podala žalobkyně odvolání, neboť dle jejího názoru nereflektovalo její právní argumentaci opřenou rovněž o judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně opětovně poukázala na to, že dané silniční vozidlo bylo prokazatelně prodáno a protokolárně předáno nabyvatelce. Nesprávný zápis vlastníka silničního vozidla způsobuje dlužníkovi obtíže, když správce daně, vycházející z nesprávného údaje v registru silničních vozidel, požaduje po dlužníkovi silniční daň za období, kdy již dlužník prokazatelně nebyl jeho vlastníkem. Žalobkyně rovněž upozornila na to, že absenci evidenční kontroly způsobuje zejména pasivita samotného vlastníka silničního vozidla. Pravomoci žalobkyně jsou omezené právě tím, že dlužník není vlastníkem silničního vozidla, a tudíž nemá žádnou zákonnou možnost, jak požadavku správního orgánu I. stupně na doložení evidenční kontroly vyhovět. Žalobkyně opět poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 254/2016-33, a navrhla, aby bylo odvoláním napadené usnesení změněno tak, že řízení se nezastavuje.

[7] Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 17. 6. 2024, č. j. KUJCK 74798/2024, odvolání žalobkyně zamítl a odvoláním napadené usnesení potvrdil. Byl toho názoru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, když řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že není oprávněn zkoumat a posuzovat soukromoprávní spor o platnosti kupní smlouvy. Námitky žalobkyně

posoudil jako nedůvodné, neboť bylo na žalobkyni, aby při převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu jednala přiměřeně odpovědně a obezřetně tak, aby mohla splnit svou zákonnou povinnost požádat o zápis změny vlastníka se všemi náležitostmi, a vyhnula se tak případným negativním důsledkům spojeným s tím, že údaj v registru neodpovídá skutečnosti. K tomu žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2020, č. j. 9 As 346/2019-28, a ze dne 23. 7. 2019, č. j. 1 As 318/2018-41, publ. pod č. 3917/2019 Sb. NSS.

[8] Žalobkyně napadla obě uvedená rozhodnutí správních orgánů žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích. Předně poukázala na to, že nesprávný zápis v registru silničních vozidel způsobuje majetkové podstatě dlužníka, a tím přeneseně i jeho věřitelům, majetkovou újmu spočívající ve vzniku daňových pohledávek z titulu silniční daně za období, kdy dlužník již nebyl vlastníkem daného silničního vozidla. Žalobkyně nezpochybňuje fakt, že k její žádosti nebyl přiložen doklad o evidenční kontrole. Dle jejího názoru však veřejný zájem na správném vedení evidence silničních vozidel v souladu se skutečným stavem jednoznačně převažuje nad zájmem na dodržení formálních požadavků, a to zejména za situace, kdy mezi žalobkyní a nabyvatelkou není sporu o tom, že došlo k převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu, nýbrž pouze o tom, zda dané vozidlo a k němu se vztahující dokumenty byly nabyvatelce předány. Žalobkyně rovněž připomněla, že v průběhu správního řízení opakovaně poukazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 254/2016-33, v němž Nejvyšší správní soud uzavřel, že *„je nutné analogicky připustit, aby byla změna údajů v registru učiněna i na žádost osoby, která je jako vlastník stále v registru evidována, ale dostatečným způsobem prokáže, že reálným vlastníkem vozidla již není“*. Správní orgány však tento judikát nereflektovaly.

[9] Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 17. 2. 2025, č. j. 51 A 27/2024-32, žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[10] Podle krajského soudu žalovaný vhodně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2020, č. j. 9 As 346/2019-28, podle něhož je hlavním účelem evidence silničních vozidel zajistit, aby se po pozemních komunikacích pohybovala pouze ta silniční vozidla, která splňují stanovené technické požadavky a mají uzavřeno pojištění odpovědnosti z provozu silničního vozidla. K dosažení tohoto cíle slouží podle krajského soudu mimo jiné i povinnost předložit při žádosti o provedení zápisu změny vlastníka v registru silničních vozidel protokol o evidenční kontrole a tzv. zelenou kartu.

[11] Krajský soud připustil veřejný zájem na tom, aby se údaje zapsané v registru silničních vozidel shodovaly se skutečným soukromoprávním stavem. Iniciativa k zahájení řízení o zápisu změny vlastníka silničního vozidla je však podle něj ponechána stranám kupní smlouvy na základě tzv. společné žádosti původního a nového vlastníka (§ 8 zákona o podmínkách provozu vozidel), kterou lze podat i za využití zmocnění. Alternativním řešením je pak žádost, kterou předloží jeden z účastníků kupní smlouvy (§ 8a zákona o podmínkách provozu vozidel). Krajský soud připomněl, že Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném rozsudku ze dne 28. 5. 2020, č. j. 9 As 346/2019-28, v souvislosti s výkladem § 8a zákona o podmínkách provozu vozidel zdůraznil, že *„zákonodárce v zákoně č. 56/2001 Sb. nikterak nevyjádřil záměr v určitých případech slevit z požadavku předložit tyto doklady k žádosti o zápis změny vlastníka vozidla. Zákon č. 56/2001 Sb.*

pokračování

při podání společné žádosti podle § 8 zmíněné doklady výslovně požaduje a rovněž v § 8a odst. 2 výslovně stanovuje, že pro žádost podanou pouze jedním z vlastníků se uplatní obdobně § 8 odst. 4 písm. b), přičemž podle § 8 odst. 4 písm. b) bodu 2. je k žádosti o zápis změny vlastníka vozidla nutné předložit doklady podle § 8 odst. 4 písm. a), tedy mj. protokol o evidenční kontrole vozidla a zelenou kartu. Předložení protokolu o evidenční kontrole vozidla a zelené karty tedy uvedený zákon výslovně požaduje také u žádosti podle § 8a. Výjimku zavádí pouze pro technický průkaz a osvědčení o registraci silničního vozidla (§ 10 odst. 4 zákona č. 56/2001 Sb.), a to proto, (...) že si tyto doklady mohou správní orgány opatřit samy na základě svých databází. Protokol o evidenční kontrole vozidla a zelenou kartu si však správní orgány bez součinnosti vlastníka vozidla opatřit nemohou. Výslovné zakotvení výjimky pro technický průkaz a osvědčení o registraci silničního vozidla, ale nikoliv pro protokol o evidenční kontrole vozidla a zelenou kartu, svědčí o tom, že se ze strany zákonodárce nejedná o opomenutí, jež by způsobilo mezeru v zákoně.“

[12] Krajský soud z uvedeného rozsudku dále citoval pasáž, podle níž „[ú]čelem § 8a zákona č. 56/2001 Sb. tudíž není jen zapsání co nejaktuálnějšího údaje o vlastníku vozidla do registru za cenu rezignace na plnění ostatních, výše zmíněných funkcí registru. Toto ustanovení má pouze poskytnout dosavadnímu či novému vlastníku možnost podat žádost o zápis změny vlastníka silničního vozidla i bez součinnosti toho druhého, který se například odmítá dostavit na obecní úřad za účelem podání společné žádosti či vystavit k jejímu podání plnou moc. Vlastníky silničních vozidel však nezavazuje povinnost předložit i v takovém případě protokol o evidenční kontrole vozidla a zelenou kartu. NSS si je vědom toho, že zejména dosavadní vlastník vozidla se může dostat do problematické až patové situace, neboť nemusí mít k dispozici některý z požadovaných dokladů a bez součinnosti nového vlastníka pro něj bude obtížné jej obstarat. Je nicméně především na něm, aby při převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu (a ideálně ještě před ním) jednal přiměřeně odpovědně a obezřetně tak, aby mohl splnit svou zákonnou povinnost požádat o zápis změny vlastníka se všemi náležitostmi, a vyhnul se tak případným negativním důsledkům spojeným s tím, že údaj v registru neodpovídá skutečnosti (rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2019, č. j. 1 As 318/2018-41, č. 3917/2019 Sb. NSS). Trvání na požadavku předložení protokolu o evidenční kontrole vozidla a zelené karty k žádosti o zápis změny vlastníka vozidla pro žadatele o zápis změny vlastníka silničního vozidla nepředstavuje zásadní překážku či omezení, neboť tyto doklady lze bez jakýchkoli obtíží obstarat již před převodem vlastnického práva k vozidlu.“

[13] Krajský soud dále připomněl, že Ústavní soud následně posuzoval soulad § 8a odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel s ústavním pořádkem, přičemž návrh Krajského soudu v Plzni na zrušení jeho části ve slovech „a odst. 4 písm. b)“ nálezem ze dne 9. 11. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 114/20, zamítl. V dané věci se podle krajského soudu jednalo mimo jiné o přezkum ústavnosti povinnosti předkládat doklady rovněž požadované jako přílohy žádosti podle § 8 zákona o podmínkách provozu vozidel, tedy protokol o evidenční kontrole silničního vozidla ne starší než 30 dní a tzv. zelenou kartu. Ústavní soud přitom podle krajského soudu uznal, že tato právní úprava nemusí být zcela ideální, a zabýval se zejména situací, kdy dosavadní vlastník silničního vozidla nemá z důvodu nedostatečné spolupráce druhé strany potřebné doklady k dispozici. V takovém případě se skutečně může stát, že žadatel o zápis změny vlastníka v danou chvíli se svou žádostí neuspěje. Ústavní soud proto zkoumal, zda tato překážka nepředstavuje zásah do ústavně zaručených práv a svobod, a zaměřil se zejména na dopady její existence na právní postavení žadatele chráněné

ústavním pořádkem. Nakonec však podle krajského soudu dospěl k celkovému závěru, že daná zákonná úprava ústavním požadavkům neodporuje.

[14] Krajský soud dále poznamenal, že nezpochybňuje závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 254/2016-33, nicméně argumentaci žalobkyně podle jeho názoru prozatím tyto závěry nesvědčí. V dané věci byl podle krajského soudu řešen přestupek (tehdejší jiný správní delikt – pozn. NSS) na úseku ochrany osobních údajů spočívající v evidování osoby jako vlastníka vozu, který již vlastníkem nebyl, což prokazoval rozsudkem soudu v občanském soudním řízení. Správní orgán jakožto správce osobních údajů (resp. veřejnoprávní korporace, která tento správní orgán zřídila – pozn. NSS) tím porušil povinnost zpracovávat pouze přesné osobní údaje. Krajský soud zdůraznil, že právě v otázce tvrzení a prokázání pozbytí vlastnictví silničního vozidla tkví základní odlišnost, neboť tomuto požadavku judikatury žalobkyně podle jeho názoru nevyhověla.

[15] Podle krajského soudu žalobce v citované věci sp. zn. 9 As 346/2019 argumentoval tím, že k provedení zápisu změny postačuje pouhé předložení kupní smlouvy, čemuž příslušný krajský soud přisvědčil, avšak Nejvyšší správní soud takový postup zcela jednoznačně odmítl. Krajský soud tedy neshledal důvod se od tohoto závěru odchýlit, a to ani v kontextu odkazu žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 254/2016-33, který krajský soud dle svého přesvědčení vyložil shodně s jeho výkladem Ústavním soudem v citovaném nálezu ze dne 9. 11. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 114/20, podle něhož *„je třeba poukázat na body 22 a násl. rozsudku sp. zn. 7 As 254/2016 Nejvyššího správního soudu, podle kterého lze připustit odstranění údajů v registru vozidel i na žádost osoby, která je jako vlastník v registru vozidel evidována, ale prokáže, že skutečným vlastníkem již není (...). Pro to je však třeba správnímu orgánu doložit pravomocný rozsudek civilního soudu o určení, že daná osoba vlastníkem vozidla není. Za takové situace, kdy judikatura správních soudů dovoluje odstranit údaje o vlastníkově vozidla, nelze považovat důsledky napadeného ustanovení za překážku pro to, aby se dosavadní vlastník nemohl domoci odstranění evidovaných údajů o své osobě, nejsou-li v souladu se skutečností.“*. Takto také osoby, které si již nepřejí být evidovány jako vlastníci silničního vozidla, podle krajského soudu postupují, o čemž má svědčit i četná judikatura civilních soudů v takových sporech (např. rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 6. 8. 2024, č. j. 51 C 36/2024-39, rozsudek Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 15. 7. 2024, č. j. 12 C 147/2024-35, či rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci, ze dne 3. 10. 2024, č. j. 69 Co 146/2024-108; všechny dostupné na <https://rozhodnuti.justice.cz/>).

[16] Krajský soud uzavřel, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud zastavily řízení o žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla z důvodu nepředložení všech dokladů požadovaných zákonem o podmínkách provozu vozidel tak, jak plyne z uvedené judikatury.

[17] Hodlá-li se žalobkyně domáhat postupu dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 254/2016-33, musí podle krajského soudu zvolit judikaturou naznačenou cestu a pozbytí vlastnictví silničního vozidla prokázat rozsudkem soudu v občanském soudním řízení. K tomu krajský soud dodal, že si je vědom úpravy v § 57

pokračování

správního řádu a postupu řešení předběžných otázek správním orgánem, nicméně „s ohledem na zcela jednoznačné závěry Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu (...), jakož i chybějící explicitní žalobní bod v tomto směru, se možným dopadem tohoto ustanovení v tomto řízení nezabýval“.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[18] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Stěžovatelka považuje závěry krajského soudu za nesprávné, neboť nezohledňují, že převod vlastnického práva k silničnímu vozidlu je mezi ní a nabyvatelkou nesporný. Nabyvatelka sice v průběhu správního řízení začala rozporovat, že silniční vozidlo (včetně dokumentů k němu) bylo řádně předáno, nicméně samotné uzavření smlouvy nabyvatelka nikdy nezpochybňovala. Stěžovatelka považuje požadavek, aby se domáhala vydání rozsudku soudu v občanském soudním řízení, za příliš formalistický. Rovněž má za to, že nespornost otázky, komu svědčí vlastnické právo, odlišuje nyní posuzovaný případ od věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 254/2016. Z tohoto důvodu a s ohledem na skutkový stav je stěžovatelka přesvědčena, že nelze bez dalšího převzít požadavek na doložení rozsudku soudu v občanském soudním řízení. Stěžovatelka také opětovně zdůraznila, že veřejný zájem na správném vedení evidence silničních vozidel v souladu se skutečným stavem dle jejího názoru jednoznačně převažuje nad zájmem na dodržení formálních požadavků. Stěžovatelka je tedy přesvědčena, že nesprávně postupovaly nejen správní orgány, ale i krajský soud, a navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného.

[19] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a odkázal při tom i na své vyjádření k žalobě. Své rozhodnutí nepovažuje za nepřezkoumatelné, neboť v něm i v usnesení správního orgánu I. stupně byly dostatečně a srozumitelně uvedeny důvody, proč bylo řízení o žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla zastaveno. Dle jeho názoru bylo na stěžovatelce, aby při převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu jednala přiměřeně odpovědně a obezřetně tak, aby mohla splnit svou zákonnou povinnost a požádat o zápis změny vlastníka se všemi náležitostmi. V této souvislosti žalovaný poukázal na již opakovaně zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2020, č. j. 9 As 346/2019-28. Žalovaný se domnívá, že závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 254/2016-33, naopak nejsou v této věci příléhavé, neboť v něm byl řešen přestupek na úseku ochrany osobních údajů. Dle jeho názoru odlišnost tkví v otázce tvrzení a prokázání pozbytí vlastnictví silničního vozidla, když stěžovatelka nevyhověla tomuto požadavku judikatury. Žalovaný tedy musí konstatovat, že zákonné podmínky pro zápis změny vlastníka silničního vozidla naplněny nebyly z důvodu nepředložení všech dokladů požadovaných zákonem o podmínkách provozu vozidel. Správní orgány tak podle něj postupovaly v souladu se zákonem, když řízení o žádosti z těchto důvodů zastavily. S ohledem na uvedené tedy žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl.

[20] Stěžovatelka v replice uvedla, že žalovaný pouze opakuje již dříve předestřenou argumentaci, a proto jeho vyjádření ponechává bez dalšího komentáře. Opět zdůraznila, že převod vlastnického práva z dlužníka na nabyvatelku nebyl sporný.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem. Poté soud přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je v dále uvedeném rozsahu důvodná.

[22] Podle § 8 odst. 1 zákona o podmínkách provozu vozidel, v relevantním znění, „[z]ápis změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel provádí obecní úřad obce s rozšířenou působností a) v případě převodu vlastnického práva na základě společné žádosti dosavadního a nového vlastníka silničního vozidla a nového provozovatele silničního vozidla, není-li totožný s dosavadním nebo novým vlastníkem, b) v případě přechodu vlastnického práva na základě 1. žádosti nového vlastníka silničního vozidla, nebo 2. oznámení Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, přešlo-li vlastnictví k silničnímu vozidlu na stát odúmrtí, zabavením nebo propadnutím věci“. Podle odstavce 2 téhož ustanovení, „[ž]ádost o zápis změny vlastníka silničního vozidla nebo oznámení se podává do 10 pracovních dnů ode dne a) převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu, nebo b) přechodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu nebo nabytí právní moci rozhodnutí soudu v dědickém řízení“.

[23] Podle § 8 odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidel, „[ž]ádost o zápis změny vlastníka silničního vozidla obsahuje vedle obecných náležitostí podání údaje o novém vlastníkově a provozovateli silničního vozidla podle § 4 odst. 2 písm. a); je-li provozovatel totožný s novým vlastníkem silničního vozidla, údaje o provozovateli se v žádosti neuvádí. Žádost podle odstavce 1 písm. a) podaná v listinné podobě musí být opatřena úředně ověřenými podpisy žadatelů; to neplatí, pokud obecní úřad obce s rozšířenou působností při podání žádosti ověří totožnost žadatele nebo je žadatel zastoupen na základě plné moci.“. Podle odstavce 4 téhož ustanovení, v relevantním znění, se k žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla příkládaly „a) v případě převodu vlastnického práva 1. osvědčení o registraci silničního vozidla a 2. zelená karta vydaná podle zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, není-li silniční vozidlo vyřazené z provozu, b) v případě přechodu vlastnického práva 1. doklad o nabytí vlastnického práva k silničnímu vozidlu a 2. doklady podle písmene a); k žádosti se nepřikládá osvědčení o registraci silničního vozidla, nemá-li je žadatel k dispozici“.

[24] Podle § 8a odst. 1 zákona o podmínkách provozu vozidel, „[d]ošlo-li ke změně vlastníka silničního vozidla na základě převodu vlastnického práva a dosavadní nebo nový vlastník neposkytl potřebnou součinnost pro podání společné žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel ve lhůtě podle § 8 odst. 2, provede obecní úřad obce

pokračování

s rozšířenou působností zápis změny rovněž na žádost dosavadního nebo nového vlastníka“. Podle odstavce 2 první věty téhož ustanovení „[p]ro žádost o zápis změny vlastníka silničního vozidla do registru silničních vozidel a její přílohy platí § 8 odst. 3 a odst. 4 písm. b) obdobně“. Podle odstavce 3 tohoto ustanovení „[o] podání žádosti podle odstavce 1 vyrozumí obecní úřad obce s rozšířenou působností bez zbytečného odkladu dosavadního nebo nového vlastníka silničního vozidla, který žádost nepodal, a umožní mu se k žádosti vyjádřit. Má-li dosavadní nebo nový vlastník silničního vozidla, který žádost nepodal, v držení osvědčení o registraci silničního vozidla, vyzve jej obecní úřad obce s rozšířenou působností k jeho předložení a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu.“.

[25] Podle § 10 odst. 1 první věty zákona o podmínkách provozu vozidel, v relevantním znění, *„[o]becní úřad obce s rozšířenou působností zapíše změnu vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla v registru silničních vozidel na základě žádosti nebo oznámení, jsou-li splněny podmínky podle § 6 odst. 3 písm. d) až f); evidenční kontrola nesmí být provedena více než 1 rok před podáním žádosti nebo oznámení“.* Podle odstavce 4 téhož ustanovení *„[n]epředložení osvědčení o registraci vozidla ve lhůtě stanovené podle § 8a odst. 3 nebrání provedení zápisu změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel“.*

[26] Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu *„[ř]ízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení“.*

[27] V prvé řadě je třeba upozornit na to, že již usnesení správního orgánu I. stupně postrádá srozumitelné odůvodnění, proč tento správní orgán řízení o žádosti stěžovatelky o zápis změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a takové důvody neuvedli při vypořádání odvolacích, resp. žalobních námitek ani žalovaný, ani krajský soud. Jak vyplývá z výše uvedené citace daného ustanovení, podmínkou postupu podle něj je to, že správní orgán nejprve vyzve žadatele k odstranění podstatných vad jeho žádosti, které brání pokračování v řízení, a že mu k tomu určí lhůtu, a dále pak to, že v takto určené lhůtě žadatel tyto podstatné vady neodstraní. Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán I. stupně stěžovatelku jakožto žadatelku o zápis změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel k odstranění případných podstatných vad její žádosti vůbec nevyzval, a tedy jí ani žádnou lhůtu k odstranění takových vad neurčil. Již z tohoto prostého důvodu tedy nebyl oprávněn řízení o žádosti stěžovatelky podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavit.

[28] Správní orgán vyzval k předložení dokladů, které považoval za nezbytné k vyhovění žádosti stěžovatelky, pouze nabyvatelku, které zároveň poskytl dle § 8a odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidel možnost se k žádosti vyjádřit, jinak s ní však nejednal jako s účastnicí daného správního řízení (mj. jí nedoručil usnesení o zastavení řízení a obdobně ani žalovaný s ní nejednal jako s účastnicí odvolacího správního řízení a ani krajský soud nabyvatelku dle § 34 odst. 2 s. ř. s. nevyrozuměl o probíhajícím řízení o žalobě stěžovatelky a nevyzval ji ke sdělení, zda hodlá v tomto řízení uplatňovat práva osoby na něm zúčastněné), natož aby mohla být v této věci považována za žadatelku. To je vyloučeno již jen z toho důvodu, že stěžovatelka podala žádost samostatně dle § 8a zákona o podmínkách provozu vozidel právě z důvodu nečinnosti nabyvatelky při podání společné žádosti dle § 8 téhož zákona. Samotnou skutečností, že nabyvatelka na výzvu správního orgánu I. stupně

jím požadované doklady nepředložila, tedy podmínky pro zastavení řízení o žádosti stěžovatelky dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu naplněny nebyly, a nestalo se tak ani poté, co správní orgán I. stupně o vysvětlení nabyvatelky, proč požadované doklady předložit nemůže, informoval stěžovatelku (jak uvádí v usnesení o zastavení řízení, doklad o tom ovšem ve správním spisu chybí), neboť ani poté přímo stěžovatelku k předložení těchto dokladů nevyzval a žádnou lhůtu jí k tomu neurčil.

[29] Správní orgán I. stupně přitom vyzval nabyvatelku k předložení protokolu o evidenční kontrole silničního vozidla, který není starší 1 roku, tzv. zelené karty, technického průkazu a osvědčení o registraci silničního vozidla, ačkoli dle § 8a odst. 2 ve spojení s § 8 odst. 4 písm. b) zákona o podmínkách provozu vozidel, ve výše citovaném znění účinném od 1. 1. do 30. 9. 2024, podle něhož mělo být v daném správním řízení postupováno, již předložení technického průkazu nebylo požadováno. Kromě toho § 8 odst. 4 písm. b) zákona o podmínkách provozu vozidel již v uvedeném znění také stanovil, že „*k žádosti se nepřikládá osvědčení o registraci silničního vozidla, nemá-li je žadatel k dispozici*“. Byť tedy správní orgán I. stupně vyzval nabyvatelku k předložení dokladu o registraci silničního vozidla v souladu s § 8a odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidel, nemohlo jeho nepředložení nabyvatelkou za situace, kdy stěžovatelka uváděla, že ani ona tímto dokladem již nedisponuje, vést vzhledem k § 8a odst. 2 ve spojení s § 8 odst. 4 písm. b) zákona o podmínkách provozu vozidel nejen k zastavení řízení o žádosti stěžovatelky, ale ani k jejímu případnému zamítnutí. Jak přitom potvrzuje již judikatura citovaná krajským soudem, ačkoli § 8 odst. 4 písm. b) zákona o podmínkách provozu vozidel se přímo týká pouze žádostí nového vlastníka silničního vozidla dle § 8 odst. 1 tohoto zákona v případech, kdy došlo k přechodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu, právě na základě odkazu v § 8a odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel je § 8 odst. 4 písm. b) tohoto zákona obdobně použitelný i na jednostranné žádosti dosavadního či nového vlastníka silničního vozidla v případech převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu podané dle § 8a odst. 1 zákona o podmínkách provozu vozidel z důvodu nesoučinnosti druhé strany. Navíc také výše citovaný § 10 odst. 4 zákona o podmínkách provozu vozidel stanoví, že nepředložení osvědčení o registraci silničního vozidla ve lhůtě stanovené podle § 8a odst. 3 uvedeného zákona nebrání provedení zápisu změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel.

[30] Správní orgán I. stupně dále vyzval nabyvatelku k předložení protokolu o evidenční kontrole, který není starší jednoho roku, ačkoliv požadavek na předložení tohoto protokolu § 8 odst. 4 zákona o podmínkách provozu vozidel, v tehdy účinném znění, již také nestanovil. Je ovšem pravdou, že podle tehdejšího znění § 10 odst. 1 uvedeného zákona, jak je citováno výše, bylo možné zapsat změnu vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel pouze tehdy, pokud byla u tohoto vozidla provedena evidenční kontrola nejpozději rok před podáním žádosti. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že tento požadavek silniční vozidlo, k němuž se vztahovala žádost stěžovatelky, nesplňuje. To by však případně mohl být důvod pro zamítnutí žádosti stěžovatelky, nikoliv pro zastavení řízení o ní.

[31] Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí poznamenal, že správní orgán provádějící registrační úkony ve vztahu k registru silničních vozidel není oprávněn zkoumat a posuzovat soukromoprávní spor o platnosti kupní smlouvy. Stěžovatelce je však třeba přesvědčit, že o takový spor se v posuzované věci vůbec nejednalo. Dále žalovaný zdůraznil,

pokračování

že k žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel podle § 8a odst. 1 zákona o podmínkách provozu vozidel je nutné doložit vedle tzv. zelené karty protokol o evidenční kontrole silničního vozidla, přičemž v tomto ohledu odkazoval na „§ 8 odst. 4 písm. a) body 2. a 3. zákona č. 56/2001 Sb.“, vycházel tedy zjevně z již tehdy neúčinné právní úpravy, patrně ze znění § 8 odst. 4 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel účinného pouze do 28. 2. 2023. Následně žalovaný citoval z již zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2020, č. j. 9 As 346/2019 - 28, který ovšem také vychází z uvedené právní úpravy účinné do 28. 2. 2023, byť je pravdou, že povinnost předložit zelenou kartu zůstala i v právní úpravě, podle níž měly postupovat správní orgány v nynější věci, zachována. Pokud žalovaný zdůraznil na základě uvedeného rozsudku, že si stěžovatelka měla počínat obezřetně již před převodem daného silničního vozidla na nabyvatelku tak, aby mohla předložit žádost o zápis změny vlastníka vozidla se všemi náležitostmi, lze mu jistě ve vztahu k povinnosti předložit tzv. zelenou kartu přisvědčit, žalovaný však v první řadě zcela pominul, že nebyly dány podmínky pro zastavení řízení o žádosti stěžovatelky dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, ačkoli odvolání stěžovatelky proti usnesení o tomto zastavení zamítl a toto usnesení potvrdil.

[32] V podstatě obdobně si počínal v napadeném rozsudku i krajský soud, který vycházel z téhož, pro věc nerelevantního znění § 8 odst. 4 zákona o podmínkách provozu vozidel, účinného pouze do 28. 2. 2023, které dokonce výslovně citoval, dále se také opřel rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2020, č. j. 9 As 346/2019-28, a nad rámec odůvodnění žalovaného, i o navazující (v téže věci vydaný) nález Ústavního soudu ze dne 9. 11. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 114/20, které oba zdůrazňují odpovědnost obou stran převodu silničního vozidla za to, aby si již před tímto převodem zajistily možnost předložit žádost o zápis změny vlastníka vozidla se všemi zákonnými náležitostmi a předešly tak „*patové situaci*“, ve které se ocitla i stěžovatelka. Na uvedený nález se krajský soud odvolal též v souvislosti s argumentací stěžovatelky rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 254/2016-33, neboť dle jeho názoru Ústavní soud právě s odkazem na tento rozsudek zdejšího soudu trval na tom, že pokud se má žadatel o zápis změny vlastníka silničního vozidla přece jen „*vyprostit*“ z uvedené „*patové situace*“ i přesto, že není schopen dostát všem zákonným náležitostem své žádosti, musí bezpodmínečně předložit pravomocný rozsudek soudu v občanském soudním řízení, jímž je určeno, že není vlastníkem daného silničního vozidla (resp., že tímto vlastníkem je jiná osoba).

[33] Proti tomuto závěru stěžovatelka namítá, že převod vlastnického práva k danému silničnímu vozidlu není mezi ní a nabyvatelkou sporný. Tato námitka by sama o sobě nebyla důvodná, neboť skutečnost, že nabyvatelka ve svém vyjádření ve správním řízení převod vlastnictví k danému vozidlu nerozporovala, ještě nutně neznamená, že k němu skutečně došlo. Především však krajský soud v napadeném rozsudku nijak nereagoval na to, co v něm sám naznačil, totiž že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 254/2016-33, dovodil povinnost správního orgánu odstranit nesprávný údaj o vlastnictví silničního vozidla z registru silničních vozidel na základě příslušného určovacího rozsudku soudu v občanském soudním řízení i v případě, kdy k tomu nebyly splněny podmínky dle zákona o podmínkách provozu vozidel, z tehdejší právní úpravy ochrany osobních údajů, tedy z povinnosti tohoto správního orgánu jakožto správce těchto osobních údajů fyzické osoby zpracovávat o ní pouze přesné osobní údaje. Z tohoto důvodu zdejší soud souhlasil s tím, že když správní orgán nevyhověl žádosti fyzické osoby o zápis

změny vlastníka silničního vozidla i přes pravomocný rozsudek soudu v občanském soudním řízení o tom, že tato osoba již není jeho vlastníkem, dopustil se správního deliktu na úseku ochrany osobních údajů. Obdobně ve věci sp. zn. 9 As 346/2019 a navazující věci sp. zn. Pl. ÚS 114/20 se jednalo o žádost o zápis změny vlastníka vozidla podanou fyzickou osobou, takže se Nejvyšší správní soud ani Ústavní soud nezabývaly tím, jak by měl v obdobném případě dosáhnout nápravy dřívější vlastník silničního vozidla, který je právnickou osobou, u níž samozřejmě o osobních údajích ani podle současné právní úpravy [nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) a zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů] nelze hovořit. Tato situace ovšem nastala v nyní posuzované věci, neboť dlužník, u něhož se stěžovatelka jakožto jeho insolvenční správkyň domáhala toho, aby v registru silničních vozidel dále nebyl evidován jako vlastník daného silničního vozidla, je právnickou osobou. Rovněž výše zmiňované rozsudky soudů v občanském soudním řízení, na něž odkazuje krajský soud, byly zjevně vydány, byť jsou veřejně dostupné pouze v anonymizované podobě, na základě určovacích žalob fyzických osob. Není tedy bez dalšího zřejmé, zda by mohla stěžovatelka použít právě tento právní prostředek jakožto východisko z „*patové situace*“, jak na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 254/2016-33, a nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 11. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 114/20, naznačuje krajský soud.

[34] V první řadě však ani krajský soud v napadeném rozsudku nijak nerefletoval skutečnost, že v posuzované věci nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti stěžovatelky dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Byť tuto vadu stěžovatelka v žalobě ani kasační stížnosti výslovně nenamítala, měl k ní, jakož i k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného v dané otázce, i krajský soud přesto přihlédnout, neboť se jednalo o vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s., které zároveň bránily posouzení žaloby v mezích žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS). Nemělo totiž žádný smysl se v rámci žalobních bodů detailně zabývat otázkou, jaké doklady by byl správní orgán I. stupně oprávněn po stěžovateli dle § 8a odst. 2 ve spojení s § 8 odst. 4 písm. b) zákona o podmínkách provozu vozidel, ve znění účinném od 1. 1. do 30. 9. 2024, požadovat, pokud ji k předložení žádných dokladů nevyzval, či otázkou, zda by byl oprávněn dle § 10 odst. 1 uvedeného zákona její žádost zamítnout, pokud ani to neučinil. Jestliže i přesto krajský soud žalobou napadená rozhodnutí bez zřetele na uvedené vady přezkoumal, dopustil se vedle výše popsanych dílčích pochybení vady řízení před soudem, která mohla mít za následek jeho nezákonné rozhodnutí o věci samé a k níž musel Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 4 ve spojení s § 109 odst. 3 písm. d) s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti.

IV.

Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost ve shora vymezeném rozsahu důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek krajského soudu. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu

pokračování

může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2025; srov. čl. XI odst. 3 zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony]. V dané věci se vady, pro něž je rozsudek krajského soudu rušen, týkaly již rozhodnutí žalovaného a také usnesení správního orgánu I. stupně. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného a usnesení správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm budou správní orgány postupovat podle aktuálního znění § 8 odst. 4 zákona o podmínkách provozu vozidel, které již po žadateli o zápis změny vlastníka vozidla podané dle § 8a tohoto zákona ani předložení tzv. zelené karty nepožaduje. Správní orgány však budou muset žádost stěžovatelky posoudit též ve světle relevantního znění § 10 odst. 1 zákona o podmínkách provozu vozidel. V dalším řízení přitom budou správní orgány dle § 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázány právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušujícím rozsudku.

[36] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného správního orgánu, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatelka měla ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. jí tedy přísluší vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.

[37] Stěžovatelka v řízení před krajským soudem uhradila soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a v řízení před Nejvyšším správním soudem soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za podání kasační stížnosti.

[38] Stěžovatelka vynaložila rovněž náklady na své právní zastoupení. V řízení před krajským soudem i před Nejvyšším správním soudem byla stěžovatelka zastoupena advokátem Mgr. Jiřím Kuklíkem. Stěžovatelce tedy náleží náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením, přičemž pro určení její výše se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).

[39] Od 1. 1. 2025 nabyla účinnosti vyhláška č. 258/2024 Sb., kterou se mění advokátní tarif, nicméně dle čl. II. vyhlášky č. 258/2024 Sb. platí, že za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle advokátního tarifu ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky.

[40] Náklady stěžovatelky na právní zastoupení v řízení o žalobě tedy odpovídají odměně advokáta ve výši 2 x 3 100 Kč za dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (převzetí a příprava právního zastoupení a podání žaloby), a dále paušální náhradě jeho hotových výdajů za tyto dva úkony ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024). Za úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu provedený po 31. 12. 2024 (podání kasační stížnosti včetně jejího doplnění) náleží stěžovatelce dle § 9 odst. 5 a § 7 bodu 5 advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025, náhrada nákladů řízení odpovídající odměně advokáta

ve výši 4 620 Kč a paušální náhradě jeho hotových výdajů ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025). Nejvyšší správní soud neuznal jako samostatný úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu repliku stěžovatelky doručenou Nejvyššímu správnímu soudu dne 22. 5. 2025, neboť v ní stěžovatelka prostřednictvím svého právního zástupce pouze na několik řádcích zopakovala hlavní argument své kasační stížnosti.

[41] Celkem tedy přísluší stěžovateli náhrada nákladů řízení ve výši 19 870 Kč. K úhradě této částky stanovil Nejvyšší správní soud žalovanému přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 7. května 2026

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu